

ΤΑ ΑΛΗΘΙΝΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ - 100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ 1922

Οφείλουμε να διακρίνουμε τα αίτια της Μικρασιατικής Καταστροφής σε τρεις κατηγορίες. Πρώτον, την πολιτικοστρατιωτική ευθύνη εσκεμμένης προδοσίας που φέρει ακέραια η γερμανόφιλη βασιλική παράταξη των Γλύξμπουργκ. Δεύτερον, την πνευματική ευθύνη ακούσιων λαθών του Ελευθερίου Βενιζέλου. Τρίτον, την πνευματική ευθύνη των ίδιων των Μικρασιατών, ιδίως των Σμυρνιών. Αναλυτικά.

Α) ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΦΙΛΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ

Η δυναστεία των Γλύξμπουργκ ανέκαθεν πρακτόρευε τα ανθελληνικά συμφέροντα των δυτικών δυνάμεων με σκοπό να ξεκληριστεί ο Ελληνισμός και να συρρικνωθεί η Ελλάδα. Οι Γλύξμπουργκ προκάλεσαν εσκεμμένα τη Μικρασιατική καταστροφή ώστε να καθηλωθεί η Ελλάδα δυτικά του Αιγαίου με λιγότερη Ρωμηοσύνη ευκολότερου εκφραγικισμού. Η ευθύνη της γερμανόφιλης βασιλικής παράταξης των Γλύξμπουργκ εντοπίζεται κυρίως στα εξής σημεία.

Η γερμανόφιλη βασιλική παράταξη άσκησε αφόρητες πιέσεις στα πρόθυρα ανταρσίας μαζί με τη λενινιστική ηγεσία του ΚΚΕ καθ' υπόδειξη των δυτικών δυνάμεων (Αγγλοαμερικάνων και Ιταλογάλλων) ώστε να εξαναγκαστεί ο Ελευθέριος Βενιζέλος να προχωρήσει σε εκλογές μεσούσης της Μικρασιατικής εκστρατείας το φθινόπωρο του 1920 προκειμένου να τον οδηγήσουν σε ήττα και να αναλάβουν τα ηνία οι γερμανόφιλοι βασιλικοί (τους οποίους ψήφισαν μονοκούκι όλοι οι μουσουλμάνοι και Εβραίοι της Βόρειας Ελλάδας, μαζί με κουρασμένους από τον πόλεμο Έλληνες που εξαπατήθηκαν από τις απατηλές υποσχέσεις των γερμανόφιλων βασιλικών ότι θα σταματήσουν τον πόλεμο γυρίζοντας τους Έλληνες στρατιώτες στα σπίτια τους) που θα εξυπηρετούσαν εθελόδουλα τα δυτικά συμφέροντα (σε αντίθεση με τον ατίθασο Βενιζέλο) οδηγώντας στην ολοκληρωτική εξουθένωση του ελληνικού στρατού και εντέλει στη συντριβή και την καταστροφή τη στιγμή που οι Άγγλοι θα τα ξαναέβρισκαν με τους Τούρκους και δεν θα χρειάζονταν πια τις ελληνικές δυνάμεις ως χωροφύλακα των αγγλικών συμφερόντων στη Μικρασία, εγγύς των πετρελαιοπηγών της Μέσης Ανατολής. Οι γερμανόφιλοι βασιλικοί κατηγορούν πονηρά τον Βενιζέλο ότι έκανε τις εκλογές για να τις χάσει, παραβλέποντας ότι αν ο Βενιζέλος ήθελε, μπορούσε να ξεφορτωθεί τη Μικρασία χωρίς να χάσει εκλογική αναμέτρηση,

αποδεχόμενος απλά το πέραςμα της Σμύρνης υπό ιταλική κατοχή και όχι ελληνική, γεγονός που θα επέφερε τον αφανισμό του Ελληνισμού της Ιωνίας καθώς οι Ιταλοί έκαναν πλάτες στους Τούρκους να σφαγιάζουν ανενόχλητοι τους Μικρασιάτες Έλληνες και να ξεκληρίζουν τον Ελληνισμό στην ιταλική ζώνη κατοχής ώστε να προσεταιριστούν εκείνοι (οι Ιταλοί) τη νέα Τουρκία. Όμως ο Βενιζέλος έκανε το παν για να το αποτρέψει αυτό πείθοντας με λεπτούς διπλωματικούς χειρισμούς τους Άγγλους ότι ο ελληνικός στρατός μπορούσε να διασφαλίσει τα αγγλικά συμφέροντα στη Μικρασία πιο αποτελεσματικά από τους Ιταλούς και έτσι να αποσοβήσει τη γενοκτονία του Μικρασιατικού Ελληνισμού από την ιταλοτουρκική συμπαιγνία θέτοντας τις βάσεις εφικτού αγώνα για τη διάσωση και απελευθέρωση της Ιωνίας. Αν οι γερμανόφιλοι βασιλικοί δεν υπέσκαπταν τόσο λυσσαλέα τον Ελευθέριο Βενιζέλο, ο Βενιζέλος με τη στήριξη και των αληθινών Ελλήνων κομμουνιστών πατριωτών Πλάτωνος Δρακούλη, Νικόλαου Γιαννιού, Γεωργίου Σκληρού και Γιάννη Κορδάτου (οι οποίοι στήριξαν το Βενιζέλο και ήρθαν σε ρήξη με τη σιωνιστική λενινιστική ηγεσία του ΚΚΕ) θα κατόρθωνε να φέρει σε αίσιο πέρας την απελευθέρωση της Ιωνίας εις πείσμα των Άγγλων, των Ιταλών και των γερμανόφιλων βασιλικών που πριν από τις μοιραίες εκλογές του 1920 έσκιζαν μέσα στη Βουλή (βασιλικός βουλευτής Μοσχούλας) χάρτες της Μεγάλης Ελλάδας και φώναζαν ότι δεν θέλουν την Ιωνία, οι μετέπειτα υπερεθνικόφρονες «Ελληναράδες» των πρωτοφασιστικών ομάδων του Γούναρη και του Μεταξά που δολοφονούσαν εν ψυχρώ Μικρασιάτες πρόσφυγες και επάνδρωναν αργότερα τα ναζιστικά τάγματα ασφαλείας τρομοκρατώντας τον ελληνικό λαό την περίοδο της κατοχής 1941-1944 και κατά τη μετεμφυλιακή περίοδο οπότε στελέχωσαν όλες τις δεξιές δωσιλογικές κυβερνήσεις αγγλοαμερικανικής αποικιοποίησης της Ελλάδας.

Πρώτη ενέργεια της προδοτικής βασιλικής παράταξης μετά τις εκλογές του Νοεμβρίου 1920, ήταν η αντικατάσταση όλων των αξιόμαχων βενιζελικών αξιωματικών (εξαιρέθηκε μόνο ο Πλαστήρας διότι απείλησαν να εξεγερθούν οι εύζωνοί του) που είχαν μάλιστα διακριθεί στο Κίνημα της Εθνικής Άμυνας (τριανδρία Βενιζέλου-Κουντουριώτη-Δαγκλή) και είχαν σώσει τη Μακεδονία με αιματηρότητες μάχες από τα νύχια των Γερμανοβουλγάρων το 1917-1918, τότε που οι Γλύξμπουργκ εν ψυχρώ παρέδωσαν προδοτικά την Ανατολική Μακεδονία στους Γερμανοβουλγάρους (οι Γερμανοβούλγαροι βασάνισαν τότε ανηλεώς τους Μακεδόνες βιαιοπραγώντας κατά του ελληνικού πληθυσμού και λεηλατώντας μοναστήρια της περιοχής, όπως το ιστορικό μοναστήρι της

Παναγίας Εικοσιφοίνισσας, χωρίς έκτοτε να έχουν επιστρέψει τα κειμήλια του μοναστηριού) θέτοντας σε θανάσιμο κίνδυνο ολόκληρη τη Μακεδονία που σώθηκε την ύστατη στιγμή χάρη στο Κίνημα Εθνικής Αμύνης το οποίο επάνδρωσαν κυρίως Κρητικοί και Αρβανίτες ήρωες (Κρητικοί ήταν επίσης οι περισσότεροι Μακεδονομάχοι κατά το Μακεδονικό Αγώνα 1904-1908, όπου επί συνόλου 5.000 Μακεδονομάχων, οι 3.093 καταγεγραμμένα ακριβώς ήταν Κρητικοί, ενώ στους Βαλκανικούς Πολέμους 75 συντάγματα έμπειρων Κρητών Μακεδονομάχων άνοιξαν νικηφόρα το δρόμο σε όλες τις μάχες που έδωσε ο ελληνικός στρατός) που πολέμησαν μόνοι εναντίον όλων κατά των Γερμανοβουλγάρων (μάχη του Σκρα) έχοντας παράλληλα να καταστείλουν και εξεγέρσεις γερμανόφιλων βασιλικών της Πελοποννήσου που κυνήγησαν ανελέητα τους αληθινούς φιλομακεδόνες βενιζελικούς Έλληνες της περιοχής και έκαναν τα πάντα ώστε να υπονομεύσουν το εθνοσωτήριο κίνημα της Αμύνης. Αυτοί οι ήρωες Αμυνίτες αντικαταστάθηκαν μετά τις εκλογές του Νοεμβρίου 1920 από άκαπνους εθελόδουλους γερμανόφιλους βασιλικούς αξιωματικούς που το 1916 είχαν παραδοθεί αμαχητί στους Γερμανοβουλγάρους (μεταφέρθηκαν στο Γκαίρλιτς της Γερμανίας υπό συνθήκες τρυφλής καλοζωίας και αρκετοί από αυτούς επέστρεψαν μετά στην Ελλάδα παντρεμένοι με Γερμανίδες!). Αν η γερμανόφιλη βασιλική παράταξη δεν μετέβαλλε το στρατό σε κομματικό τσιφλίκι της, αν ο στρατός συνέχιζε να διοικείται από βενιζελικούς Αμυνίτες, θα αρκούσε μόνο το ήμισυ αυτού του στρατού για να συντρίψει τον Κεμάλ! Επιπρόσθετα, η γερμανόφιλη βασιλική παράταξη ματαίωσε τα σχέδια του βενιζελικού Αρβανίτη στρατηγού Πάγκαλου για την κατασκευή οχυρού γύρω από τη Σμύρνη που θα προστάτευε αποτελεσματικά τη Σμύρνη (μαζί με τη χερσόνησο της Ερυθραίας) σε περίπτωση ολοκληρωτικής κατάρρευσης του μικρασιατικού μετώπου.

Πολύ βρώμικο ρόλο έπαιξε ο πρίγκηπας Ανδρέας Γλύξμπουργκ. Οι στρατιώτες του, κατά παράβαση της τιμής του σεμνού Έλληνα στρατιώτη, έκαιγαν αναιτίως τούρκικα χωριά και βίαζαν Τουρκάλες ώστε να οξύνουν το φανατισμό των Τούρκων και τη συσπείρωσή τους στο κεμαλικό κίνημα. Ο πρίγκηπας Ανδρέας Γλύξμπουργκ μισούσε τους Μικρασιάτες γράφοντας μάλιστα στον έτερο «αστέρα» του αντιβενιζελισμού Ιωάννη Μεταξά επί λέξει ότι «θα άξιζε να παραδώσουμε τους αχρείους Μικρασιάτες στη σπάθη του Κεμάλ»! Κατά τη μάχη της Άγκυρας, ο πρίγκηπας Ανδρέας Γλύξμπουργκ υποχώρησε αυτοβούλως σκορπώντας σύγχυση στα νότια των ελληνικών δυνάμεων και φέροντας μεγάλο μερίδιο ευθύνης για την άκαρπη αποχώρηση του ελληνικού στρατού στη μάχη της

Άγκυρας. Η αποκάλυπτα προδοτική στάση του πρίγκηπα Ανδρέα Γλύξμπουργκ θα τον φέρει αντιμέτωπο με το εκτελεστικό απόσπασμα μετά την επανάσταση του Πλαστήρα, απ' όπου θα τον σώσουν οι Άγγλοι πηγαίνοντάς τον κατόπιν στο Λονδίνο όπου τον έκαναν βασιλικό γαμπρό τους. Ο γιός του πρίγκηπα Ανδρέα, Φίλιππος, μαζί με την Ελισάβετ της Αγγλίας, θα αγνοήσουν επιδεικτικά τις εκκλήσεις της διεθνούς κοινής γνώμης και θα απαγχονίσουν αδίστακτα εικοσάχρονους ήρωες της ΕΟΚΑ κατά τον ανταποικιακό αγώνα των Κυπρίων (1955-59). Ο δε εγγονός του πρίγκηπα Ανδρέα, ο σημερινός διαδόχης Κάρολος της Αγγλίας (κολλητός του έτερου σκανδαλοποιού ρασοφόρου Εφραίμ της μονής Βατοπεδίου), είναι διαπρύσιος κήρυκας της γενοκτονικής μείωσης του παγκόσμιου πληθυσμού σε 500.000.000 ανθρώπους και ένας από τους πιο βασικούς διεθνείς παίκτες του παγκόσμιου νεοφιλελεύθερου ολοκληρωτισμού καταδυνάστευσης των λαών.

Επαίσχυντη η στάση της γερμανόφιλης βασιλικής παράταξης και στο ζήτημα του Πόντου. Στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο οι Γλύξμπουργκ συμμαχούσαν ξεδιάντροπα με τους Γερμανοαράδες επιτελάρχες των Νεότουρκων (Λίμαν φον Σάντερς και βαρώνος φον Βαγκενχάιμ) που οργάνωσαν τα αμελέ ταμπούρ, τα τάγματα εξορίας λευκού θανάτου εξόντωσης εκατοντάδων χιλιάδων Ρωμηών του Πόντου και της Ιωνίας. Τόσο ήταν το μένος των Γλύξμπουργκ, ώστε είχαν δώσει εντολή στους οπαδούς τους να δολοφονούν τραμπούκικα Μικρασιάτες πρόσφυγες που έφταναν κυνηγημένοι στην Ελλάδα για να γλυτώσουν από το διωγμό των Νεότουρκων και των Γερμανοαράδων επιτελαρχών τους. Γι' αυτό κι ο μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος (μετέπειτα ιεροεθνομάρτυρας) έγραφε πικραμένος επί λέξη για τον γερμανοπροδότη βασιλιά Κωνσταντίνο Γλύξμπουργκ ότι «εσύ είσαι ο βασιλιάς που θα μας ελευθέρωνε από τους Τούρκους ή μήπως πρέπει κάποιον άλλον να προσδοκούμε»; Το 1921, κι ενώ βρισκόταν σε εξέλιξη η μικρασιατική εκστρατεία, εκπρόσωποι του ποντιακού αντάρτικου καταφέρνουν να περάσουν στις ελληνικές γραμμές συναντώντας αξιωματικούς του ελληνικού στρατού. Οι Πόντιοι προσέφεραν 4.000 χρυσές λίρες στη διοίκηση του ελληνικού στρατού ώστε να τους αποσταλεί μέσα από τα βουνά βαρύς οπλισμός με σκοπό να περικυκλώσουν τον Κεμάλ στη μάχη της Άγκυρας. Οι γερμανοβασιλικοί διοικούντες του στρατεύματος εξαπάτησαν τότε τους Πόντιους αποσπώντας τις λίρες και δίδοντας ψεύτικες υποσχέσεις για αποστολή βαρύ οπλισμού τον οποίον δεν έστειλαν ποτέ! Έχει υποστηριχτεί ότι και ο Ελευθέριος Βενιζέλος αμέλησε να εξοπλίσει τους Πόντιους αντάρτες. Ωστόσο, αυτή η κατηγορία κατά του

Βενιζέλου δεν ευσταθεί. Τον καιρό που ο Βενιζέλος βρισκόταν στην εξουσία, ο ελληνικός στρατός στη Μικρασία δεν είχε εδαφική εγγύτητα με τις περιοχές του ποντιακού αντάρτικου. Η Ελλάδα αδυνατούσε να επιχειρήσει απόβαση στις ακτές του Πόντου, οι Άγγλοι υπονόμευσαν την ίδρυση ποντιακού κράτους και τότε ο Βενιζέλος είχε προσπαθήσει να εξασφαλίσει τους Πόντιους μέσω κοινής δράσης με τους Αρμένιους σε ενιαία ποντιοαρμενική ομοσπονδία. Δυστυχώς, οι πανούργοι Άγγλοι άφησαν αβοήθητους τους Αρμένιους, με αποτέλεσμα ο αρμένικος στρατός να ηττηθεί από τους Τούρκους και έτσι να ναυαγήσει η ίδρυση ποντιοαρμενικής ομοσπονδίας. Αναφορικά με την εκστρατεία στην Κριμαία, καταλογίζονται επίσης ευθύνες στο Βενιζέλο για τις οποίες όμως ο Λευτεράκης μας είναι πάλι αθώος. Η Γαλλία απαιτούσε συμμετοχή ελληνικού στρατού στην Κριμαία κατά των Μπολσεβίκων προκειμένου να δοθεί γαλλική έγκριση στην επέκταση της Ελλάδας προς την Ανατολική Θράκη. Οι Μπολσεβίκοι ήταν βέβαιο ότι ούτως ή άλλως θα κινούντο ανθελληνικά διότι ο ίδιος ο Μάρξ με τον Ένγκελς από τη δεκαετία του 1860 υποστηρίζουν ανοιχτά τους Τούρκους κατά των εξεγερμένων Ελλήνων της Κρήτης και της Ηπειροθεσσαλίας τους οποίους απαξιώνουν επί λέξει ως «Έλληνες προβατοκλέφτες». Οι περισσότεροι Έλληνες της Οδησσού ήταν ευκατάστατοι αστοί που σίγουρα ο Λένιν θα τους περνούσε όλους από λεπίδι αδιακρίτως, μην εξετάζοντας αθώους και ενόχους. Άρα με την εκστρατεία στην Κριμαία ο Βενιζέλος θα συνέβαλλε στην προστασία και αυτών των ομογενών μας απέναντι στον αιμοβόρο Λένιν. Δυστυχώς, στην Ουκρανία οι Αγγλογάλλοι στρατιώτες ήταν υποτονικοί ενώ ο λαός της περιοχής ήταν δυσारेστημένος απέναντι στο Τσαρικό αυταρχικό καθεστώς κοινωνικής αδικίας, με αποτέλεσμα να επικρατήσουν οι Λενινιστές που κατόπιν διώξαν ανελέητα τους Έλληνες της Οδησσού, πλην των Ελλήνων της Μαριούπολης που ήταν δηλωμένοι κομμουνιστές και υποστηρικτές των Μπολσεβίκων, καλοπροαίρετοι φτωχοί αγρότες οι Μαριουπολίτες Έλληνες που εξαπατήθηκαν από τους Μπολσεβίκους και γνώρισαν αργότερα σταλινικές διώξεις λόγω του ελεύθερου ελληνικού πνεύματός τους. Ως γνωστόν, οι Λενινιστές χρηματοδότησαν αδρά τον Κεμάλ στην εξόντωση των Ποντίων και Μικρασιατών, με τους Πόντιους πρόσφυγες στην ΕΣΣΔ να πέφτουν θύματα σταλινικών διώξεων και εκτοπισμών και αργότερα, κατά τα έτη 1938 και 1949, με τη μεταξική κυβέρνηση του 1938 και τη μοναρχοφασιστική κυβέρνηση της Ελλάδας του 1949 να αδιαφορεί για τις σταλινικές διώξεις κατά των Ποντίων της ΕΣΣΔ, μολονότι στο εσωτερικό της Ελλάδας οι μοναρχοφασίστες της δωσιλογικής Δεξιάς ξέσκιζαν τις σάρκες αθώων Αριστερών αληθινών πατριωτών και ηρώων της Εαμικής Εθνικής Αντίστασης (ανάμεσά τους

έξι άξιοι Εαμίτες επίσκοποι και τρεις χιλιάδες Εαμίτες ιερείς, με κορυφαίο το λεβέντη Μωραΐτη αρχιμανδρίτη Γερμανό Δημάκο, γενναίο ανταρτόπαπα του ΕΑΜ και δεξί χέρι του επίσης Χριστιανοκομμουνιστή ήρωά μας Άρη Βελουχιώτη), πολλοί από τους οποίους ήταν Πόντιοι Εαμίτες, όπως η μαρτυρική Εαμική οικογένεια του μεγάλου Πόντιου τραγουδιστή Στέλιου Καζαντζίδη. Τους σταλινικούς προβοκάτορες του Ζαχαριάδη (γενικού γραμματέα του ΚΚΕ), η Δεξιά φρόντιζε να τους αφήνει ελεύθερους ώστε να υπονομεύουν τους αγνούς Εαμίτες. Υπήρξαν πολλές περιπτώσεις Εαμιτών που οι οικογένειές τους στην Ελλάδα στέλνονταν εξορία στη Μακρόνησο από τη Δεξιά, ενώ οι ίδιοι ως πολιτικοί πρόσφυγες στην ΕΣΣΔ και σε άλλες χώρες του Ανατολικού μπλοκ βασανίζονταν και εκτοπίζονταν εκ νέου από τους σταλινικούς αμοραλιστές του Ζαχαριάδη, υποφέροντας μαζί με τους Πόντιους, τους Βορειοηπειρώτες αλλά και τον αδελφό ρωσικό λαό. Αξιοσημείωτη είναι και η περίπτωση του Πόντιου Όσιου Γεωργίου Καρσλίδη, ο οποίος ως νεαρός ιερομόναχος στην ΕΣΣΔ έφαγε πολύ ξύλο από τους μισόχριστους Λενινιστές και όταν έφτασε ως πρόσφυγας στην Ελλάδα τη δεκαετία του 1930, καταφεύγοντας σε κάτι συγγενείς του στην Πιερία, Δεξιός μεγαλοτσιφλικάς έβαλε τους τότε Χρυσανγίτες μπράβους του να κάψουν την καλύβα όπου έμενε σακατεμένος ο Όσιος Γεώργιος με την οικογένειά του για να μην πάρουν οι πρόσφυγες κομμάτι από την άκρη του φέουδου του Δεξιού αυτού μεγαλογαιοκτήμονα, με αποτέλεσμα ο Όσιος Γεώργιος Καρσλίδης να φύγει κυνηγημένος μαζί με τους δικούς του από την Πιερία καταλήγοντας αρχικά στο Κιλκίς και τελικά στην πιο φιλόξενη περιοχή της Δράμας.

Η γερμανόφιλη βασιλική παράταξη των Γλύξμπουργκ χαντάκωσε και την Ανατολική Θράκη. Η Ανατολική Θράκη είχε απελευθερωθεί χάρη στη δράση των Αμυνιτών και στους διπλωματικούς χειρισμούς του Ελευθερίου Βενιζέλου. Δυστυχώς, η διάβρωση του ελληνικού στρατού από τους επικίνδυνους γερμανοβασιλικούς αξιωματικούς μετά τις εκλογές του Νοεμβρίου 1920, είχε ολέθριο αποτέλεσμα τόσο για τη Μικρασία όσο και για την Ανατολική Θράκη. Οι γερμανόφρονες βασιλικοί αξιωματικοί φέρονταν αυταρχικά και βάνανσα στους Έλληνες στρατιώτες εξαγριώνοντας και εξαντλώντας την υπομονή τους. Οι δημοκρατικοί βενιζελικοί αξιωματικοί ήταν μια οικογένεια με τους απλούς στρατιώτες που τους λάτρευαν, όπως τον Νικόλαο Πλαστήρα που με αυταπάρνηση φύλαγε άγρυπνος σκοπιά τη νύχτα για να ξεκουράζονται οι στρατιώτες του κι εκείνος κοιμόταν την ημέρα λίγες ώρες έφιππος πάνω στο άλογό του! Δεν είναι τυχαίο που η μονάδα του Πλαστήρα ήταν από τις λίγες

στρατιωτικές μονάδες οι οποίες δεν διαλύθηκαν κατά την κατάρρευση του μικρασιατικού μετώπου (σε αντίθεση με τις πλείστες στρατιωτικές μονάδες βασιλοφρόνων διοικητών που σκόρπισαν στους πέντε ανέμους!) συγκρατώντας καίρια τον ελληνικό στρατό από την ολοκληρωτική καταστροφή και σώζοντας χιλιάδες Μικρασιάτες πρόσφυγες από βέβαιη σφαγή. Στην Ανατολική Θράκη, στη γραμμή της Τσατάλτζας (40 μίλις χλμ από την Κωνσταντινούπολη), οι ελληνικές δυνάμεις που διοικούνταν από τον βαυαρικής καταγωγής αξιωματικό Κωνσταντίνο Νίδερ, είχαν περιέλθει σε άθλια κατάσταση. Η καταστροφή της Σμύρνης βρήκε τις ελληνικές δυνάμεις της Ανατολικής Θράκης σε αποσύνθεση. Οι Έλληνες στρατιώτες αγανακτισμένοι από τη συνεχή αυταρχικότητα των μειωτικών βασιλοφρόνων αξιωματικών τους, λιποτακτούσαν κατά ομάδες φτάνοντας σε σημείο να συγκροτούν συμμορίες που κατέφευγαν στα βουνά λεηλατώντας ακόμη και ελληνικά χωριά της Ανατολικής Θράκης! Όταν επικράτησε στην Αθήνα η επανάσταση των βενιζελικών Πλαστήρα-Γονατά, η κατάσταση των ελληνικών δυνάμεων στην Ανατολική Θράκη ήταν απελπιστική. Όχι μόνο δεν ήταν σε θέση να προελάσουν προς την Κωνσταντινούπολη, αλλά αδυνατούσαν ακόμη και να κρατήσουν τις οχυρές θέσεις της Τσατάλτζας απέναντι στον τουρκικό στρατό που με περισσή αλαζονεία και την παρασκηνιακή υποστήριξη των Άγγλων βιάζετο γοργά από τη Μικρασία προς τη Θράκη. Η βασιλική παράταξη αμέλησε να κρατήσει έστω μέσω του στόλου το άκρο της χερσονήσου της Ερυθραίας που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως διαπραγματευτικό αντίβαρο για την Ανατολική Θράκη. Όπως επίσης η βασιλική παράταξη απέρριψε το 1921 αγγλογαλλικό σχέδιο (το οποίο είχε αποδεχθεί ο αυτοεξόριστος στη Γαλλία Βενιζέλος) που προέβλεπε προσάρτηση του μεγαλύτερου μέρους της Ανατολικής Θράκης στην Ελλάδα και διεθνή κατοχή της Σμύρνης με ειρηνική αποχώρηση του ελληνικού στρατού από τη Μικρασία. Η τραγική κατάσταση του ελληνικού στρατού στην Ανατολική Θράκη το Σεπτέμβριο του 1922, με υπαιτιότητα των αυταρχικών και επικίνδυνων γερμανοφρόνων βασιλικών αξιωματικών, ανάγκασε την επαναστατική κυβέρνηση του Πλαστήρα να υπογράψει την ανακωχή των Μουδανιών που προέβλεπε επίσημα υποχώρηση των ελληνικών δυνάμεων στον ποταμό Έβρο και εκκένωση της Ανατολικής Θράκης από τον πολυπληθή ελληνικό πληθυσμό της. Έκτοτε, ο ικανότατος βενιζελικός Αρβανίτης στρατηγός Πάγκαλος ανέλαβε την ταχεία ανασυγκρότηση του ημιδιαλυμένου ελληνικού στρατού στον Έβρο που μέσα σε μόλις δύο μήνες, χάρη στον άξιο αυτό Αρβανίτη στρατηγό Πάγκαλο, μετατράπηκε ξανά σε αξιόμαχο στράτευμα (την περίφημη Στρατιά του Έβρου), πανέτοιμο και αποφασισμένο να εξορμήσει

επιχειρώντας την ανακατάληψη της Ανατολικής Θράκης το 1923 κι ενώ συνεχίζονταν οι ελληνοτουρκικές συνομιλίες στη Λωζάνη, με τους υπερφίλους Τούρκους να αυθαδιάζουν διαβολικά. Εκείνες τις κρίσιμες στιγμές, πάντοτε με αγγλική παρασκηνιακή υποκίνηση, κι ενώ η αναδιοργανωμένη ελληνική στρατιά του Έβρου υπό τον στρατηγό Πάγκαλο περιμένει πανέτοιμη να εξορμήσει στην Ανατολική Θράκη σε υπέρ πάντων αγώνα εκδίωξης των Τούρκων από την Ανατολική Θράκη, ο βουλγαρικός στρατός παίρνει θέσεις μάχης με κατεύθυνση εισβολής στα νότια του ελληνικού στρατού από τα βόρεια σύνορα στην περιοχή της Δυτικής Θράκης και Ανατολικής Μακεδονίας. Ο Βενιζέλος ζητά εσπευσμένα βοήθεια από τους Σέρβους, να σταλούν σερβικές δυνάμεις κατά του βουλγαρικού στρατού, με αντάλλαγμα την παραχώρηση της Φλώρινας στη Σερβία. Οι Σέρβοι αρνούνται, κι έτσι ματαιώνεται η ελληνική επίθεση στην Ανατολική Θράκη, με υπαιτιότητα Άγγλων, Βουλγάρων και δευτερευόντως των Σέρβων. Ο Βενιζέλος αναγκάζεται να παραχωρήσει το τρίγωνο του Κάραγατς (ελληνικό προάστιο Αδριανούπολης δυτικά του Έβρου) για να κατευνάσει τους μαινόμενους Τούρκους που έτσι, φοβούμενοι και τη στρατιά του Πάγκαλου, συμβιβάστηκαν να αποδεχθούν τη χάραξη των ελληνοτουρκικών συνόρων στον ποταμό Έβρο, απαιτώντας όμως την παραχώρηση και του Δέλτα του ποταμού Έβρου στην Τουρκία, γεγονός το οποίο αποσοβήθηκε χάρη στην ευστροφία του Κρητικού αξιωματικού Μινωτάκη που ερεύνησε τους συμβολαιογραφικούς τίτλους των οθωμανικών κτηματολογίων αποδεικνύοντας ότι στο Δέλτα του Έβρου υπερερούσαν οι ελληνικές ιδιοκτησίες και ότι η πλεύση του Έβρου μπορούσε να γίνει για την Τουρκία και μόνο από τον ανατολικό ρού του Δέλτα, στηρίζοντας έτσι καίρια τη διαπραγματευτική θέση της Ελλάδας απέναντι σε Τούρκους και Άγγλους, με αίσιο αποτέλεσμα εντέλει την παραχώρηση τουλάχιστον του Δέλτα του Έβρου στη μητέρα Ελλάδα.

Η πιο εγκληματική πράξη όμως της γερμανόφιλης βασιλικής παράταξης ήταν το ότι επεδίωξε το μαζικό σφαγιασμό των Μικρασιατών. Βάσει του διατάγματος 2870 του Ιουλίου 1922, με τις υπογραφές του Κωνσταντίνου Γλύξμπουργκ, Γούναρη και Ρούφου, προβλεπόταν η εκκένωση της Μικρασίας από τον ελληνικό στρατό με ταυτόχρονη απαγόρευση εισόδου Μικρασιατών προσφύγων στην Ελλάδα. Το βασιλικό αυτό διάταγμα όριζε επίσης αυστηρές ποινές πολυετούς φυλάκισης και δήμευσης των πλοίων όσων Ελλήνων πλοιοκτητών θα έσπευδαν με ιδιωτικά πλοία να παραλάβουν Μικρασιάτες πρόσφυγες για να τους μεταφέρουν στην Ελλάδα. Το διάταγμα αυτό τέθηκε σε εφαρμογή μετά την κατάρρευση του

μικρασιατικού μετώπου τον Αύγουστο του 1922, οπότε οι προδομένες ελληνικές δυνάμεις αποχώρησαν σε άθλια κατάσταση από τη Μικρά Ασία χωρίς η βασιλική κυβέρνηση της Αθήνας να στείλει ούτε ένα πλοίο για να διασώσει τους σφαγιαζόμενους Μικρασιάτες. Πιο πολύ φιλότιμο από τα γερμανόψυχα παχύδερμα του Γλύξμπουργκ και τις κυνικές δυτικές δυνάμεις, έδειξε ένας απλός υπάλληλος αμερικανικής αποστολής στη Σμύρνη, ο Άζα Τζέννινγκς, ο οποίος, συγκλονισμένος από την ανθρωποσφαγή και το Ολοκαύτωμα της Σμύρνης, επιδόθηκε μόνος σε έναν απελπισμένο υπεράνθρωπο αγώνα κάνοντας αγωνιώδεις εκκλήσεις στους ναυάρχους των δυτικών στόλων που ναυλοχούσαν στο λιμάνι της Σμύρνης αλλά και στη βασιλική κυβέρνηση της Αθήνας, να στείλουν πλοία για να παραλάβουν και να γλυτώσουν από τη σφαγή χιλιάδες Μικρασιάτες πρόσφυγες που ψυχοραγούσαν μαρτυρικά στο λιμάνι της Σμύρνης περιμένοντας ματαίως πλοία από την Ελλάδα για να επιβιβαστούν. Ούτε οι Αγγλοαμερικάνοι, ούτε οι Γάλλοι, ούτε οι Ιταλοί, έδωσαν σημασία στις ανθρωπιστικές εκκλήσεις του Τζέννινγκς, φτάνοντας σε σημείο μάλιστα να σπάνε τα χέρια είτε να ρίχνουν ζεματιστό νερό σε όσους απεγνωσμένους Μικρασιάτες πρόσφυγες προσπαθούσαν να ανέβουν στα πλοία των δυτικών δυνάμεων για να γλυτώσουν από τα βασανιστήρια και τις ωμότητες των Τούρκων. Μόνο ένας Ιάπωνας πλοίαρχος συγκινήθηκε από τις εκκλήσεις του Τζέννινγκς και δέχτηκε να παραλάβει Μικρασιάτες πρόσφυγες στο δικό του ιαπωνικό εμπορικό πλοίο που έτυχε να βρίσκεται εκείνες τις τραγικές ημέρες στο λιμάνι της Σμύρνης, σώζοντας έτσι περίπου δύο χιλιάδες Μικρασιάτες πρόσφυγες. Όσο για τη βασιλική κυβέρνηση της Αθήνας, αυτή κώφευε και ενέπαιζε τον Τζέννινγκς μέσω των ανεύθυνων αρμόδιων εκπροσώπων της, όπως του βασιλικού ναυάρχου της Μυτιλήνης Αθανάσιου Φράγκου και του επίσης βασιλικού διοικητή Λέσβου Σπηλιωτόπουλου που απαντούσαν ειρωνικά στον Τζέννινγκς ότι «καλά κάθονται εκεί (οι σφαγιαζόμενοι Μικρασιάτες πρόσφυγες), ας μην δημιουργήσουμε προσφυγικό ζήτημα!». Όλα αυτά διαδραματίζονταν τη στιγμή που είκοσι πλοία του ελληνικού στόλου ήταν αραγμένα στο λιμάνι της Μυτιλήνης, ενώ πρωτοφασιστικές ομάδες του βασιλικού πρωθυπουργού Γούναρη τραμπούκιζαν κατά των λίγων Μικρασιατών προσφύγων που είχαν καταφέρει να φτάσουν κατατρεγμένοι στα ελληνικά νησιά του Ανατολικού Αιγαίου. Ευτυχώς που τις επόμενες ημέρες επικράτησε στην Αθήνα το επαναστατικό κίνημα των βενιζελικών αξιωματικών Πλαστήρα-Γονατά που ανέτρεψε τα βασιλικά καθάρματα των Γλύξμπουργκ στέλνοντας αμέσως πλοία σε συνεργασία με τον Τζέννινγκς για να παραλάβουν διασώζοντας από τη φλεγόμενη Σμύρνη όσους μαρτυρικούς Μικρασιάτες πρόσφυγες ήταν ακόμη ζωντανοί

(ανάμεσά τους και η οικογένεια του Μικρασιάτη παππού μου εκ μητρός), κι ενώ είχαν ήδη σφαγιαστεί από τον Κεμάλ εκατοντάδες χιλιάδες Μικρασιάτες πρόσφυγες, των οποίων τα οστά μάζεψαν οι Τούρκοι και τα έστειλαν μέσω αγγλικών πλοίων στη Γαλλία για εμπορικούς σκοπούς σαπονοποίησης, ακόμα και τα λείψανα των μαρτυρικών Μικρασιατών!!!

B) ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος κρίνεται αναμφίβολα πολύ πιο πατριώτης για την Ελλάδα σε σχέση με τους ανθέλληνες Γερμανοράδες Γλύξμπουργκ, πλην όμως έκανε κι αυτός μερικά σοβαρά ακούσια λάθη που αποτέλεσαν μια πνευματική αιτία της Μικρασιατικής καταστροφής. Ο Βενιζέλος αγωνίστηκε και οραματίστηκε την πολιτικοστρατιωτική γιγάντωση της Ελλάδας, χωρίς όμως να δώσει τη δέουσα σημασία στην πολιτιστική ανύψωση και διάσταση του Ελληνισμού, αποδεχόμενος την αγγλομασονική θρησκευτική και πολιτιστική χειραγώγηση του Ελληνισμού προκειμένου να επιτύχει την αγγλική στήριξη στην εδαφική επέκταση της Ελλάδας. Παραγνώριζε την ολόσωστη διαπίστωση του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, του Αγίου των ελληνικών γραμμάτων, ότι χωρίς πολιτιστική ανύψωση δεν ευοδώνεται ούτε η πολιτικοστρατιωτική ισχυροποίηση ενός λαού. Ο Βενιζέλος μπήκε σε νεαρή ηλικία στη Μασονία προκειμένου να ανελιχθεί σε υψηλότερα αξιώματα βοηθώντας έτσι τον Ελληνισμό από πιο ισχυρή κοσμική θέση, πλην όμως σε συνεργασία με το Διάβολο, η οποία βεβαίως δεν βγαίνει ποτέ σε καλό! Η Μασονία είναι η πιο επαίσχυντη άρνηση του Χριστού, η πιο ανθελληνική και αντιχριστιανική σατανολατρεία στην υπηρεσία των διεθνών φραγκοσιωνιστών τοκογλύφων, δημίων, τυράννων και πλουτοκρατών εμπόρων των εθνών. Αρχηγοί και προστάτες της Μασονίας στην Ελλάδα ήταν πρώτα οι Βαυαροί και μετά οι Γλύξμπουργκ. Ο Άγιος Νεκτάριος της Αίγινας δεν έγινε Πατριάρχης Αλεξανδρείας εξαιτίας του Γεωργίου Α΄ Γλύξμπουργκ και της συζύγου του Όλγας που ήταν κόρη του μεγαλύτερου Μασόνου της Ρωσίας, του αρχιμασόνου Μεγάλου Δούκα της Μόσχας Κωνσταντίνου (η Μασονία είχε διαβρώσει ολέθρια την τσαρική αυλή από την εποχή του κατ'ευφημισμόν Μεγάλου Πέτρου, μικρότατου πνευματικά!). Αυτοί άσκησαν αθέμιτες πιέσεις για να μην γίνει Πατριάρχης Αλεξανδρείας ο επίσκοπος Πενταπόλεως Νεκτάριος (ο μετέπειτα μεγάλος Άγιος Νεκτάριος της Αίγινας) αλλά να σφετεριστεί τον Πατριαρχικό Θρόνο της Αλεξανδρείας ο εκλεκτός των Γλύξμπουργκ και της Όλγας, ο μασόνος και οικουμενιστής Φώτιος! Άλλωστε οι Γλύξμπουργκ ήταν αυτοί που όπλισαν τη Μασονία με τεράστια κοσμική ισχύ στην Ελλάδα, κάνοντας τη Μασονία Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου

Δικαίου, ο Παύλος Γλύξμπουργκ και η χιτλερική Γερμανίδα Φρειδερίκη, μαζί με τον έτερο μεγαλομασόνο Κωνσταντίνο Καραμανλή διαρκούντος του εμφυλίου πολέμου (1946-49) που υποδούλισαν οι Αγγλομασόνοι μαζί με τα σταλινικά τσιράκια τους για να εξοντώσουν τους αληθινούς και ελεύθερους Έλληνες πατριώτες της Εαμικής Εθνικής Αντίστασης ώστε να προχωρήσει ανεμπόδιστα η αγγλοαμερικανική αποικιοποίηση της Ελλάδας από τις δωσιλογικές κυβερνήσεις της Δεξιάς που οι Αγγλοαμερικάνοι στελέχωσαν με παλιούς ταγματасφαλίτες, μαυραγορίτες και λοιπούς εθελόδουλους συνεργάτες των Ναζί. Ο Ελευθέριος Βενιζέλος λοιπόν, αντί να στηριχτεί μόνο στις δικές του δυνάμεις και να στραφεί στην αγιότητα, μπήκε στη Μασονία και δέχτηκε να συνεργαστεί με το Διάβολο για να μεγαλώσει την Ελλάδα. Πάντως ο Βενιζέλος χειραγωγείται από τη Μασονία σε μικρότερο βαθμό σε σχέση με τους αρχιμασόνους Γλύξμπουργκ. Αυτό το απέδειξε βάζοντας πολλές φορές τα ελληνικά συμφέροντα πάνω από τις αγγλομασονικές πιέσεις, όπως όταν έκανε το κίνημα του Θερίσσου στην Κρήτη για να διώξει από την Κρήτη τον αγγλικό, γαλλικό και ρωσικό στρατό που απεργάζονταν μια Κρήτη υπό διεθνή κατοχή ως τσιφλίκι τους μέσω του δευτερότοκου πρίγκηπα Γεωργίου Γλύξμπουργκ. Αυτά τα βρώμικα σχέδια ανέτρεψε ο Βενιζέλος με το κίνημα του Θερίσσου δρομολογώντας έκτοτε την πολυπόθητη ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα. Επίσης, ο Βενιζέλος έκανε το παν για να πετύχει την είσοδο του ελληνικού στρατού στη Θεσσαλονίκη το 1912, εις πείσμα των αγγλοσιωνιστικών πιέσεων που κατεύθυναν το διάδοχο Κωνσταντίνο να στραφεί προς το Μοναστήρι και όχι προς τη Θεσσαλονίκη ώστε να περιέλθει η Θεσσαλονίκη στους Βούλγαρους και να φραγεί έτσι η επέκταση της Ελλάδας προς την Ανατολή. Επίσης, το 1917 ο Βενιζέλος με το κίνημα της Αμύνης ανέτρεψε και τα αγγλογαλλικά σχέδια της Αντάντ να παραχωρηθεί η Θεσσαλονίκη και όλη η Κεντρική Μακεδονία στους Σέρβους (τότε που ο Κωνσταντίνος Γλύξμπουργκ παρέδιδε εν ψυχρώ την Ανατολική Μακεδονία στους Γερμανοβουλγάρους λογαριάζοντας όμως χωρίς τους Κρητίκαρους Αμυνίτες αλλά και την Παναγία Εικοσιφοίνισσα!). Αλλά και στο θέμα της Μικρασίας που ο Βενιζέλος όρθωσε ανάστημα απέναντι στους Άγγλους αποτρέποντας την κατοχή της Σμύρνης από Ιταλούς ή Γάλλους. Δυστυχώς όμως ο Λευτεράκης μας έκανε ένα πολύ σοβαρό λάθος. Κατ' απαίτηση των Άγγλων επέβαλλε το 1919 ως Πατριάρχη Κων/πόλεως το μασόνο και οικουμενιστή Μελέτιο Μεταξάκη που επιχείρησε να νοθεύσει την Ορθοδοξία με δυτικοτρόπες καινοτομίες εξουνιτισμού-εκφράγκευσης επιφέροντας στο τέλος το πρώτο μεγάλο πλήγμα στη συνοχή και ενότητα της Ορθοδοξίας από τον επάρατο Οικουμενισμό μέσω της

πραξικοπηματικής αλλαγής του Ημερολογίου, γεγονός που στάθηκε αρχή ωδίνων και αφετηρία ρυμούλκησης και υποταγής της Ορθοδοξίας στις φράγκικες αιρέσεις του Παπισμού-Προτεσταντισμού (αγγλομασονική χειραγωγή της Ορθοδοξίας). Αυτό παρόργισε το Θεό διώχνοντας τη Θεία Χάρη και αποτελώντας βασική πνευματική αιτία της Μικρασιατικής καταστροφής. Συν τοις άλλοις, ο Βενιζέλος υπέκυψε στις αγγλικές απαιτήσεις να οριστεί ως ύπατος αρμοστής Σμύρνης ο Αριστείδης Στεργιάδης (τον οποίον βεβαίως κράτησαν στη θέση του και οι βασιλικοί μετά το 1920), θεωρώντας όμως ότι πάλι θα έφερνε εις πέρας το εγχείρημα απελευθέρωσης της Ιωνίας παρακάμπτοντας τις αγγλοκίνητες τρικλοποδιές του Στεργιάδη. Ως γνωστόν, ο Στεργιάδης υπηρέτησε πιστά τα αγγλικά συμφέροντα ευνοώντας υπέρμετρα τους Τούρκους και τους Λεβαντίνους (Φράγκους της Ανατολής) στη Σμύρνη και λίγο πριν από την καταστροφή ματαίωσε (σε συμπαιγνία με τους Γλύξμπουργκ) την πρωτοβουλία του μετέπειτα ιεροεθνομάρτυρα μητροπολίτη Σμύρνης Χρυσοστόμου για δημιουργία πολιτοφυλακής που θα προστάτευε την πόλη της Σμύρνης απέναντι στους επελαύνοντες Κεμαλικούς ενώ στο τέλος ο Στεργιάδης επιβιβάστηκε σε αγγλικό πλοίο και εγκατέλειψε τη Σμύρνη δύο ημέρες πριν μπούν στη Σμύρνη οι Τσέτες του Κεμάλ, αφήνοντας μόνους και αβοήθητους τους μαρτυρικούς Μικρασιάτες.

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος έκανε λάθος χειρισμούς και αργότερα, το 1930, κατά τη σύναψη του Συμφώνου ελληνοτουρκικής φιλίας, οπότε, προκειμένου να εξευμενίσει τους Τούρκους για να στηρίξει τη δύσκολη θέση της εναπομείνας ελληνικής ομογένειας της Κωνσταντινούπολης, Ίμβρου και Τενέδου αλλά και για να επιτύχει τη δημιουργία ειρηνικού κλίματος με την Τουρκία χάριν της οικονομικής ανάπτυξης αλλά και της αποτελεσματικότερης διαφύλαξης των βόρειων ελληνικών συνόρων απέναντι στην ολοένα προκλητικότερη Βουλγαρία, δέχτηκε τον συμψηφισμό των μουσουλμανικών ιδιοκτησιών στην Ελλάδα με τις κατά πολύ υπέρτερες περιουσίες των ανταλλαγέντων Μικρασιατών στην Τουρκία χαρίζοντας έτσι ουσιαστικά τις περιουσίες των Μικρασιατών στον Κεμάλ αλλά και φτάνοντας σε σημείο να προτείνει το Μουσταφά Κεμάλ, τον σφαγέα του Μικρασιατικού Ελληνισμού, για Νόμπελ Ειρήνης! Ο Βενιζέλος τότε δέχτηκε και τη διάνοιξη τουρκικού προξενείου στην Κομοτηνή και την απέλαση από την ελληνική δυτική Θράκη αντικεμαλικών θρησκευτικών προσωπικοτήτων της Τουρκίας που είχαν καταφύγει στην Κομοτηνή. Όμως ο Βενιζέλος δεν επέτρεψε επ' ουδενί την τρομοκράτηση της μουσουλμανικής μειονότητας της ελληνικής Θράκης από πράκτορες της Άγκυρας που συνέβη αργότερα, ιδίως μετά το 1950,

οπότε η βασίλισσα Φρειδερίκη Γλύξμπουργκ εξανάγκασε τα Πομακόπουλα να φοιτούν σε μειονοτικά σχολεία τουρκικής γλώσσας ως μητρικής, εγκαινιάζοντας τουρκικά μειονοτικά σχολεία στην ελληνική Θράκη μαζί με τον Τούρκο υπουργό Παιδείας και επιβάλλοντας έτσι τρομοφοβικά τον συνειδησιακό εκτουρκισμό των Πομάκων κατόπιν νατοϊκής ανθελληνικής απαίτησης. Γι' αυτό εξάλλου στο δημοψήφισμα του 1974 για το πολιτειακό, όλοι οι φανατικοί τουρκόφρονες εξτρεμιστές του τουρκικού προξενείου Κομοτηνής που τρομοκρατούσαν ιδίως τους Πομάκους, τους Ρομά αλλά και ειρηνόφιλους τουρκογενείς Έλληνες πολίτες της μουσουλμανικής μειονότητας Δυτικής Θράκης (υπό την ανοχή και συνέργεια του αμερικανόδουλου δεξιού τρομοκράτους των Αθηνών), έδωσαν γραμμή για ψήφο υπέρ του Γλύξμπουργκ στο δημοψήφισμα του 1974 με αποτέλεσμα ο νομός Ροδόπης να ψηφίσει σε ποσοστό 51% υπέρ της βασιλευομένης (Δεξιά και Τουρκία χέρι-χέρι!).

Τελευταίο σοβαρό λάθος του Ελευθερίου Βενιζέλου ήταν η στάση που κράτησε κατά τη διάρκεια της ελληνοκυπριακής εξέγερσης του 1931 κατά της βρετανικής αποικιοκρατίας, οπότε ο Βενιζέλος, υπό το βάρος της διεθνούς οικονομικής κρίσης που καθιστούσε μεγαλύτερη την ελληνική οικονομική εξάρτηση από την Αγγλία, έφτασε σε σημείο να καταδικάσει την εξέγερση των Ελληνοκυπρίων χαρακτηρίζοντάς την κατάπτυστα ως εσωτερικό πρόβλημα της Αγγλίας και να απαγορεύσει διαδηλώσεις συμπαράστασης υπέρ των εξεγερμένων Ελληνοκυπρίων στην Αθήνα, προκαλώντας έτσι θύελλα αντιδράσεων μέσα στο ίδιο το βενιζελικό πατριωτικό κόμμα που οδήγησε γρήγορα στην πτώση του Βενιζέλου από την πρωθυπουργία το 1932. Ο Λευτεράκης μας τότε θα μπορούσε ως ικανότατος και παλαιός έμπειρος διπλωμάτης, να χειριστεί το θέμα της ελληνοκυπριακής εξέγερσης του 1931 με πιο ευέλικτο τρόπο χωρίς να απογοητεύσει τους Ελληνοκύπριους αδερφούς, βοηθώντας τους στο μέτρο του δυνατού και ελαφρύνοντας τη θέση τους απέναντι στο βρετανικό ζυγό. Δυστυχώς όμως αστόχησε και δυσaréστησε την αληθινά πατριωτική εκλογική βάση της ίδιας της βενιζελικής παράταξης.

Γ) Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΩΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΩΝ

Από τους πιο αγαπημένους μου Μικρασιάτες και Έλληνες, είναι οι Πόντιοι διότι κατά κανόνα είναι οι πιο καλοσυνάτοι και συναισθηματικοί, οι πιο συνειδητοί Χριστιανοί και οι πιο μαρτυρικοί και βασανισμένοι, μόνιμα θύματα τουρκικών, γερμανικών και σταλινικών θηριωδιών, αλλά και της γραικυλικής αναληψίας. Οι Καππαδόκες είναι οι πιο ησυχαστικοί,

φιλομόναχοι και ασκητικοί. Οι Σμυρνιοί είναι οι πιο κομψοί και δημιουργικοί, συνάμα όμως οι πιο ευάλωτοι σε υλιστικά πάθη τρυφλής καλοζωίας. Ιστορικά, η περιοχή της Σμύρνης ανέδειξε μεγάλες μορφές του Ορθόδοξου Ησυχασμού, υπέρτερων των αρχαίων φιλοσόφων της Ιωνίας, όπως τον Άγιο Γρηγόριο τον Σιναΐτη (12^{ος} αιώνας) που αποτελεί έναν από τους κορυφαίους θεόπτες Πατέρες της Ορθοδοξίας, εφάμιλλος του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά. Τον 19^ο αιώνα συνέχισε την Παλαμική ησυχαστική παράδοση της ελληνοορθόδοξης Φιλοκαλίας, παίρνοντας τη σκυτάλη από τους Κολλυβάδες, ο Αγιορείτης Όσιος Δανιήλ ο Κατουνακιώτης που καταγόταν επίσης από τη Σμύρνη. Το όρος Λάτρος της ευρύτερης περιοχής της Σμύρνης ήταν γεμάτο από ασκηταριά και γι' αυτό ονομαζόταν Άγιον Όρος της Ιωνίας. Δυστυχώς, από το τέλος του 19^{ου} αιώνα και μετά, η δυτική οικονομική διεύδυση στη Σμύρνη έφερε πολύ χρήμα που διέβρωσε τα ρωμαίικα ήθη πολλών Σμυρνίων. Πολλοί Σμυρνιοί πλούτισαν μπαίνοντας στη Μασονία για να συνδεθούν προνομιακά με δυτικούς εμπορικούς οίκους. Έτσι ξεφύτρωσαν στη Σμύρνη πολλές μασονικές Στοές, ενώ πολλές Σμυρνιές μάθαιναν μαγείες από Τουρκάλες για να εξοντώνουν αντίζηλες και να τυλίγουν πλούσιους άνδρες. Όλα αυτά παρόργισαν τον Θεό αποδιώχνοντας τη Θεία Χάρη και εκθέτοντας τη Σμύρνη στις δαιμονικές δυνάμεις που επέφεραν τον όλεθρο και την καταστροφή, με τις δυτικές δυνάμεις της Μασονίας να εγκαταλείπουν κυνικά τους Σμυρνιούς εραστές τους στο λεπίδι του Κεμάλ. Είναι θλιβερό που ακόμη και σήμερα υπάρχουν Σμυρνιές με μαγαζιά στην Αθήνα που διαφημίζουν τα «ξόρκια της Σμύρνης», τις «μαγείες της Σμύρνης» και άλλες τέτοιες διαβολικές μαγγανείες, ξοδεύοντας χιλιάδες ευρώ για πανάκριβα φορέματα και καλλυντικά την ώρα που πολλά παιδιά πεινούν και ολοένα μεγαλύτερο ποσοστό του λαού βρίσκεται εισοδηματικά κάτω από το όριο της φτώχειας, μόνο και μόνο για να βάφονται ακαλαίσθητα σαν λατέρνες ικανοποιώντας τη ματαιοδοξία και τον υπέρμετρο εγωισμό τους (δεξιά νοοτροπία). Η Μασονία ευθύνεται πρωταρχικά και για το ξεκλήρισμα των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης. Οι Έλληνες της Κωνσταντινούπολης επιβίωσαν και άνθησαν επί 500 χρόνια σκληρής Τουρκοκρατίας. Όταν όμως ο αμερικανοκίνητος σφετεριστής του Πατριαρχικού Θρόνου Αθηναγόρας παρέσυρε μετά το 1948 πολλούς Κωνσταντινουπολίτες στην επάρατη Μασονία και στην παναίρεση του Οικουμενισμού, τότε η ελληνική κοινότητα της Κωνσταντινούπολης ξεκληρίστηκε μέσα σε μόλις 20 χρόνια... Βέβαια υπάρχει και η αριστερόστροφη φωτεινή Σμύρνη της εργατιάς, της ευσέβειας και της Ρωμηοσύνης που λάμπρυναν ιωνικές μορφές όπως ο Χριστιανοκομμουνιστής Φώτης Κόντογλου, η Διδώ Σωτηρίου, η Βασιλική

Ράλλη που είδε τα αποκαλυπτικά οράματα φανέρωσης του Αγίου Ραφαήλ στη Λέσβο τη δεκαετία του 1950, η Φιλιώ Χαϊδεμένου αλλά και ο Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης που καταγόταν από τις Τράλλεις της Ιωνίας (τόπο καταγωγής και του εκ μητρός Μικρασιάτη παππού μου Ξενοφώντα) και αγίασε ασκητεύοντας πρώτα στην Ιερά Μονή Σιμωνόπετρας του Αγίου Όρους και ύστερα στο προσφυγικό προάστειο του Βύρωνα Αττικής που μαζί με τη γειτονική προσφυγική κωμόπολη της Καισαριανής αποτέλεσαν προπύργια της Εαμικής Εθνικής Αντίστασης γνωρίζοντας πρωτοφανή βία και τρομοκρατία από τους Ναζί και τους ταγματασφαλίτες τους τόσο κατά τη γερμανική κατοχή του 1941-1944 όσο και αργότερα από το δωσιλογικό μετεμφυλιακό τρομοκράτος της μοναρχοδεξιάς και της αμερικανοκίνητης χουντομασονικής δικτατορίας του 1967-1974.

Ένα από τα πρώτα θύματα της δικτατορίας του 1967, ήταν ο Μικρασιάτης Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χρυσόστομος Χατζησταύρου. Με καταγωγή από τις Τράλλεις (Αϊδίνιο) της Ιωνίας, ο Χρυσόστομος Χατζησταύρου ήταν επί δεκαετίες το δεξί χέρι του ιεροεθνομάρτυρα μητροπολίτη Σμύρνης Χρυσόστομου. Μαζί αγωνίστηκαν προσφέροντας πολλά στο Μακεδονικό Αγώνα και αργότερα στη Σμύρνη, ενώ τις ημέρες του Ολοκαυτώματος της Σμύρνης ο Χρυσόστομος Χατζησταύρου κατόρθωσε να διασωθεί την ύστατη στιγμή μαζί με λίγους ιερείς (ο ιεροεθνομάρτυρας μητροπολίτης Χρυσόστομος είχε δώσει εντολή στο Χατζησταύρου να φύγει και να μην τον ακολουθήσει στο μαρτύριο). Στην Ελλάδα ο Χρυσόστομος Χατζησταύρου έγινε μητροπολίτης Φιλίππων και Νεαπόλεως (Καβάλας) προσφέροντας πολλά ιδίως στους ξεριζωμένους πρόσφυγες αλλά και στη μαύρη περίοδο της γερμανοβουλγαρικής ναζιστικής κατοχής (1941-1944) στην πολύπαθη Ανατολική Μακεδονία, οπότε ο Χατζησταύρου στήριξε κρυφά την Εθνική Αντίσταση με κίνδυνο της ζωής του τηρώντας μετεμφυλιακά μετριοπαθή συμφιλιωτική στάση, γεγονός που τον έκανε καθολικά αποδεκτό στο ποίμνιο του συμβάλλοντας στην ειρήνευση των οξυμμένων πολιτικών παθών και αναγκάζοντας την κυβερνώσα δωσιλογική μοναρχοδεξιά των Αθηνών να μην επιχειρήσει την εκθρόνισή του, σε αντίθεση με τους 6 πανάξιους μητροπολίτες που τάχθηκαν φανερά υπέρ του ΕΑΜ και μετεμφυλιακά η Δεξιά τους εκθρόνισε και τους πέταξε κυριολεκτικά στο δρόμο (πολλοί άξιοι Εαμίτες ιερείς εξορίστηκαν τότε στη Μακρόνησο, όπως ο παπα-Στάθης Κτενάς). Ο άγιος Χρυσόστομος Χατζησταύρου κλήθηκε στον Αρχιεπισκοπικό Θρόνο των Αθηνών τη δεκαετία του 1960 ως μέση λύση κατευνασμού των συγκρούσεων μεταξύ των ιεραρχών της Ελλαδικής Εκκλησίας, χαίροντας ευρύτατης λαϊκής αποδοχής. Ως Αρχιεπίσκοπος Αθηνών, ο Χρυσόστομος

Χατζησταύρου κέρδισε την αγάπη του λαού και τήρησε παραδοσιακή γραμμή προσήλωσης στην Ορθοδοξία. Γι' αυτό ήρθε σε αντίθεση με τις φιλοπαπικές οικουμενιστικές πτώσεις του Πατριάρχη Αθηναγόρα και καταδίκασε τη Μασονία και το Ρόταρυ για τον αντιχριστιανικό, ανθελληνικό και σκοτεινό ρόλο τους. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα ο άγιος Αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Χατζησταύρου να στοχοποιηθεί, αποτελώντας ένα από τα πρώτα θύματα της Απριλιανής δικτατορίας του 1967. Στις 28 Απριλίου 1967, μια μόλις εβδομάδα μετά το πραξικόπημα, μια ομάδα αστυνομικών ντυμένων με πολιτικά, διακόπτουν βίαια την Περιφορά του Επιταφίου στη Μητρόπολη Αθηνών (ήταν Μεγάλη Εβδομάδα των Παθών) συλλαμβάνοντας τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Χρυσόστομο Χατζησταύρου και κλείνοντάς τον τραμπούκικα χωρίς τη θέλησή του στο νοσοκομείο όπου τον εξανάγκασαν εκβιαστικά να υποβάλλει την παραίτησή του. Στη θέση του όρισαν πραξικοπηματικά ως Αρχιεπίσκοπο τον εκλεκτό των Γλύξμπουργκ και πρωθυερέα των ανακτόρων Ιερώνυμο Κοτσώνη, γνωστό για τις δυτικόδουλες προτεσταντίζουσες θέσεις του. Η Χούντα ξύλωσε τότε και άλλους άξιους επισκόπους, επιχειρώντας μάλιστα να κλείσει στο ψυχιατρείο το μητροπολίτη Φλωρίνης Αυγουστίνο Καντιώτη, τον πιο άξιο ιεράρχη της Ελλαδικής Εκκλησίας, πλην όμως τα χουντόσκυλα σταμάτησαν όταν απειλήθηκε ξεσηκωμός του λαού της Φλωρίνης, κατά την πάγια τακτική των θρασύδειλων φασισταριών της εκάστοτε Χουντομασονίας...

Το πραξικόπημα της 21^{ης} Απριλίου 1967 εκδηλώθηκε αμερικανοκίνητα για να εμποδιστεί η θριαμβευτική επανεκλογή του αείμνηστου Γεωργίου Παπανδρέου στις επερχόμενες εκλογές του Μαΐου 1967. Ο Γεώργιος Παπανδρέου ήταν ένα παπαδοπαιδί από την Αχαΐα που κράτησε όρθια την Ελλάδα στις πιο σκοτεινές εποχές δεξιάς τρομοκρατίας. Αφουγκράστηκε το σφυγμό του πονεμένου λαού ιδίως μετά τις εκλογές βίας και νοθείας του 1961, τότε που οι χωροφύλακες μαζί με τους κομματικούς τραμπούκους της Δεξιάς τρομοκρατούσαν τον κόσμο ότι «όποιος δεν ψηφίσει ΕΡΕ, θα πάει εξορία» (αμερικάνικο σχέδιο «Περικλής»), καταλήγοντας στην ειδεχθή δολοφονία του βουλευτή της ΕΔΑ Γρηγόρη Λαμπράκη από παρακρατικούς στη Θεσσαλονίκη. Μετά από ανένδοτο αγώνα, ο Γεώργιος Παπανδρέου εξελέγη πρωθυπουργός το 1964 με την Ένωση Κέντρου και την υπόγεια στήριξη της ΕΔΑ, καταγράφοντας εκλογικό ποσοστό άνω του 50%. Η νίκη του Γεωργίου Παπανδρέου φώτισε σαν χειμωνιάτικος ήλιος το βασανισμένο ελληνικό λαό μέσα στη ζοφερή μαυρίλα της πολυετούς δεξιάς τυραννίας. Ο Γεώργιος Παπανδρέου καθιέρωσε τη δωρεάν Παιδεία, στήριξε τα φτωχά λαϊκά

στρώματα περικόπτοντας μερικά από τα υπερκέρδη της μασονοπλουτοκρατίας ενώ αποφυλάκισε τους πολιτικούς κρατούμενους (παλαιούς ήρωες της Εαμικής Εθνικής Αντίστασης) που μέχρι τότε σάπιζαν επί 20 χρόνια στη Μακρόνησο επειδή ήταν οι αληθινοί Έλληνες πατριώτες, προκαλώντας τη μήνι των Γλύξμπουργκ και των Αγγλοαμερικάνων αφεντικών. Εκεί όμως που ο Γεώργιος Παπανδρέου ταρακούνησε συθέμελα τη νατοϊκή τυραννία, ήταν όταν απέστειλε μυστικά μια ελληνική μεραρχία εφτά χιλιάδων ανδρών στην Κύπρο για να θωρακίσει τη μεγαλόνησο απέναντι στις απειλές της Τουρκίας, θέτοντας ουσιαστικές βάσεις για την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα που θα είχε υλοποιηθεί με τους κατάλληλους χειρισμούς αν δεν ανέτρεπαν το Γεώργιο Παπανδρέου οι πατριδοκάπηλοι προδότες της ξενοκίνητης Δεξιάς. Οι Αμερικανοί έγιναν έξω φρενών κατά του Γεωργίου Παπανδρέου, οργανώνοντας τη στημένη σκευωρία του ΑΣΠΙΔΑ και την Αποστασία του 1965 για να ρίξουν το Γεώργιο Παπανδρέου μέσω των οργάνων της ξενοκρατίας στην Ελλάδα (Γλύξμπουργκ, ΕΡΕ και μητσοτακικοί αποστάτες βουλευτές). Προκειμένου να εμποδίσουν τη θριαμβευτική επανεκλογή του Γεωργίου Παπανδρέου στις εκλογές του Μαΐου 1967, οι Αμερικανοί βιαστές της ελληνικής δημοκρατίας μεθοδεύουν την επιβολή δικτατορίας μέσω φιλοβασιλικών στρατηγών και ανώτερων αξιωματικών, τους οποίους όμως πρόλαβαν μερικοί κατώτεροι στρατιωτικοί συνεργάτες τους (Παπαδόπουλος, Παττακός, Μακαρέζος κλπ) ενεργώντας εκείνοι μια εβδομάδα νωρίτερα το αμερικανοκίνητο πραξικόπημα για λογαριασμό τους αναλαμβάνοντας την υποχρέωση έναντι των υπερατλαντικών αφεντικών τους να εκπληρώσουν τους ίδιους βρώμικους σκοπούς. Ο Γλύξμπουργκ λύσσαξε που δεν πρόλαβε να επιβάλλει τη δική του αμιγή μοναρχοφασιστική δικτατορία. Γι' αυτό, με την παρασκηνιακή καθοδήγηση του συγγενικού βασιλικού οίκου της Αγγλίας, ο Γλύξμπουργκ προκαλεί εσκεμμένα το στημένο επεισόδιο σφαγής άμαχων Τουρκοκυπρίων στο χωριό Κοφίνου της Κύπρου το Νοέμβριο του 1967 προκειμένου να οξυνθεί η Τουρκία, να υπάρξει αντιπαράταξη στον Έβρο που θα ανάγκαζε τους Απριλιανούς να στείλουν στρατό στα σύνορα, και τότε ο Γλύξμπουργκ να ανατρέψει τους Απριλιανούς στην Αθήνα παίρνοντας μετά αυτός ολοκληρωτικά τα ηνία της δικτατορικής εξουσίας για λογαριασμό του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ. Όμως οι Απριλιανοί πειθάρχησαν δουλικά στο τουρκικό τηλεσίγραφο αποσύροντας την ελληνική μεραρχία του Γεωργίου Παπανδρέου από την Κύπρο και καταστέλλοντας εύκολα στη συνέχεια το κίνημα του Γλύξμπουργκ που εκδηλώθηκε τελικά στη Βόρεια Ελλάδα, αποχωρώντας έκτοτε ο Γλύξμπουργκ στο Λονδίνο (μέσω Ρώμης) κοντά στον ξάδερφό του

Κάρολο της Αγγλίας που τον αντάμειψε πλουσιοπάροχα για τη νέα αυτή βρώμικη αποστολή που επιτέλεσε εις βάρος του Ελληνισμού και υπέρ των αγγλοτουρκικών συμφερόντων καθώς με τη σφαγή της Κοφίνου (βούτυρο στο ψωμί των Τούρκων και των Άγγλων) ο Γλύξμπουργκ επέφερε την απόσυρση της ελληνικής μεραρχίας από την Κύπρο σαμποτάροντας καίρια την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα και αφοπλίζοντας την Κύπρο απέναντι στα νύχια της Τουρκίας (γεγονός που απέβη ολέθριο για την Κύπρο το 1974), με την εγκληματική συνέργεια των Απριλιανών που έκατσαν κοτούλες μπροστά στους Τούρκους και δέχτηκαν να αποσύρουν την ελληνική μεραρχία από τη μεγαλόνησο για να συνεχίσουν το σφετερισμό της εξουσίας στην Ελλάδα εξαντλώντας τον «ηρωισμό» τους στο να βασανίζουν τον ελληνικό λαό και τους αληθινούς Έλληνες πατριώτες του Κέντρου και της Αριστεράς. Τις συγκλονιστικές αποκαλύψεις για το βρώμικο ρόλο του Γλύξμπουργκ και των Απριλιανών στη σφαγή της Κοφίνου, έκανε στο βιβλίο του «Ο Αττίλας πλήττει την Κύπρο» (εκδόσεις Κ. Επιφανίου, Λευκωσία) ο Σπύρος Παπαγεωργίου (Διονύσιος Καρδιανός), Κύπριος δημοσιογράφος, αγωνιστής της ΕΟΚΑ και επιστήθιος φίλος του στρατηγού Γρίβα. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες του Καρδιανού αλλά και του εξαιρετού καθηγητή Βασίλη Φίλια, ο στρατηγός Γρίβας είχε αghανακτήσει μετά τη σφαγή της Κοφίνου τόσο κατά του Γλύξμπουργκ όσο και κατά των Απριλιανών, ζητώντας μάλιστα επί λέξη «την εκτέλεσιν των επί εσχάτη προδοσία»! Ο στρατηγός Γεώργιος Γρίβας-Διγενής ήταν ένας εξαπατημένος βασιλικός στρατιωτικός που παρασύρθηκε από τους Γλύξμπουργκ νομίζοντας τραγικά ότι στη δυναστεία των Γλύξμπουργκ έβλεπε τη συνέχεια των θρύλων για το μαρμαρωμένο βασιλιά της Κωνσταντινούπολης και των ελπίδων εθνικής ολοκλήρωσης των σκλαβωμένων Ελλήνων, ενώ στην πραγματικότητα οι Γλύξμπουργκ ήταν και είναι πάντοτε δορυφόροι του Καρλομάγνου και πράκτορες των ανθελληνικών δυνάμεων της Δύσης, φορώντας ελληνοχριστιανικό προσωπείο (και φέροντας σκόπιμα ακόμη και το όνομα του Μεγάλου Κωνσταντίνου) για να ξεγελούν θεατρινίστικα το λαό κρύβοντας τον προδοτικό προβοκατόρικο παρασκηνιακό ρόλο τους και καθιστώντας μισητές τις ελληνοχριστιανικές αξίες (ιερότητες αριστερής συντροφικότητας που τις κακοποίησαν εναγκαλίζοντάς τις πονηρά οι φραγκεμένοι και φραγκοπουλημένοι γερμανόφρονες πατριδοκάπηλοι της μοναρχοδεξιάς). Ο Γρίβας αφοσιώθηκε εσφαλμένα στους Γλύξμπουργκ οι οποίοι τον πρόδωσαν με το χειρότερο τρόπο αγνοώντας τις αγωνιώδεις εκκλήσεις του να μην γίνει η σφαγή της Κοφίνου που οδήγησε στη μοιραία απόσυρση της ελληνικής μεραρχίας από την Κύπρο και στο συνακόλουθο όλεθρο του 1974. Μετά την εκδήλωση της οργής του προδομένου Γρίβα,

οι Απριλιανοί (των οποίων οι θιασώτες μέχρι σήμερα έχουν το θράσος να κατηλεύονται το Γρίβα που οι ίδιοι πρόδωσαν!) έθεσαν τον Γρίβα υπό κατοίκον περιορισμό (ουσιαστικά τον φυλάκισαν) στο Χαλάνδρι, απ' όπου ο Γρίβας με τη βοήθεια φίλων κατάφερε να αποδράσει πηγαίνοντας στην Κύπρο και επιχειρώντας να έρθει σε συνεννόηση με τον Κύπριο πρόεδρο και Αρχιεπίσκοπο Μακάριο (με τον οποίον ο Γρίβας μέχρι τότε βρισκόταν σε οξεία διάσταση για την τακτική και στρατηγική ως προς το ζήτημα της Ένωσης) προκειμένου να σώσουν το νησί τους από τα χουντόσκυλα των Αθηνών.

Όσο ήταν στο τιμόνι της Απριλιανής Χούντας ο Γεώργιος Παπαδόπουλος, η Χούντα των Αθηνών προσπαθούσε με χειρουργικά χτυπήματα να δολοφονήσει μεμονωμένα το Μακάριο ώστε στη θέση του να μπει αμερικανόδουλος πρόεδρος που θα εξαπέλυε την ίδια τρομοκρατία κατά των δημοκρατικών Κυπρίων και θα παραχωρούσε στην Τουρκία μεγάλη στρατιωτική βάση στη μεγαλόνησο (ωρολογιακή βόμβα για την ασφάλεια και ακεραιότητα της Κύπρου επί μονίμου βάσεως). Ο Παπαδόπουλος προσπαθούσε να αποφύγει πραξικόπημα κατά του Μακαρίου διότι φοβόταν ότι αυτό θα οδηγούσε σε γενικευμένο εμφύλιο στην Κύπρο με απρόβλεπτες και ανεξέλεγκτες διαστάσεις για την ίδια τη Χούντα και το τομαράκι του Παπαδόπουλου στην Αθήνα. Γι' αυτό οι Αμερικανοί αντικατέστησαν τον Παπαδόπουλο με τον Ιωαννίδη που ήταν πιο αδίστακτος και απερίσκεπτος (βλάκας και προδότης μαζί), ο οποίος, ως γνωστόν, προχώρησε σε πραξικόπημα κατά του Μακαρίου στις 15 Ιουλίου 1974 φέρνοντας τους Τούρκους στην Κύπρο (οι Αμερικανοί είχαν τάξει στον Ιωαννίδη ότι οι Τούρκοι θα καταλάμβαναν ειρηνικά μια μικρή περιοχή έξω από την Κυρήνεια, με όλο το υπόλοιπο νησί να ενώνεται με την Ελλάδα). Βεβαίως, οι Αμερικανοί εξαπάτησαν τον Ιωαννίδη (ο Διάβολος δεν έχει ποτέ μπέσα!) που για να σώσει μετά το δικό του τομαράκι, επιχείρησε να προκαλέσει γενικευμένο ελληνοτουρκικό πόλεμο στον Έβρο, όταν οι στρατηγοί του και αρχηγοί των τριών όπλων αρνήθηκαν να στείλουν ελληνικά αεροπλάνα και πλοία για να χτυπήσουν τους Τούρκους εισβολείς στην προδομένη Κύπρο, πειθόμενοι στους Αμερικανονατοϊκούς πάτρωνές τους και εντολοδότες της Δεξιάς. Οι βασιλοχουντομασόνιοι στρατιωτικοί ιθύνοντες πραξικοπηματίες που έφεραν τους Τούρκους στην Κύπρο, αρνήθηκαν να πολεμήσουν τους Τούρκους εισβολείς εγκαταλείποντας ακέφαλους τους Έλληνες στρατιώτες της ΕΛΔΥΚ και καταφεύγοντας κατάπτυστα στην Αθήνα πριν από τον Αττίλα 2 για να μηχανορραφούν συνομοτώντας ώστε να διασφαλίσουν το πάνω χέρι της εξουσίας στο διάδοχο μετά Ιωαννίδη

καθεστώς, κι ας γινόταν όλη η Κύπρος στάχτη! Διαβάστε το αποκαλυπτικό βιβλίο του Ελδουκάριου Αθανάσιου Χρυσάφη «οι 300 της ΕΛΔΥΚ» για να φρίξετε! Ο Ιωαννίδης, πριν εκδιωχθεί από την εξουσία, θέλησε να ξεφορτωθεί κάποιους που θεωρούσε εχθρικούς και επικίνδυνους για το δικτατορικό καθεστώς του. Πρόκειται για τους 350 στρατιώτες της Α΄ Μοίρας Καταδρομών που είχε επανδρωθεί με λεβεντόπαιδα δημοκρατικών οικογενειών ώστε να οδηγηθούν ως πρόβατα για σφαγή σε περίπτωση πολεμικής αναμέτρησης. Ένα από αυτά τα προδομένα παιδιά του ελληνικού δημοκρατικού λαού, ήταν κι ο εικοσάχρονος τότε ορεσίβιος Λασιθιώτης πατέρας μου Μιχαήλ Αγαπάκης, ο οποίος μαζί με άλλους 350 Έλληνες καταδρομείς, υπό τη διοίκηση του επίσης δημοκρατικού ταγματάρχη Γεώργιου Παπαμελετίου (ο Παπαμελετίου, μόνιμος στρατιωτικός, αρνήθηκε να χτυπήσει τους εξεγερμένους ήρωες του Πολυτεχνείου το Νοέμβριο του 1973, και γι' αυτό η Χούντα τον είχε βάλει έκτοτε στη μαύρη λίστα), εστάλησαν στην Κύπρο μέσω Νορ-Ατλας (αποστολή αυτοκτονίας «Νίκη») τη νύχτα της 21^{ης} προς 22^α Ιουλίου, ως πρόβατα για σφαγή σε ένα στημένο παιχνίδι. Η Χούντα εσκεμμένα δεν ενημέρωσε τους Κύπριους για την αποστολή των καταδρομέων, με τραγικό αποτέλεσμα τα ελληνικά Νορ-Ατλας να χτυπηθούν από τους Κύπριους πολυβολητές του αεροδρομίου Λευκωσίας που τα εξέλαβαν ως τουρκικά. Ένα από αυτά, το «Νίκη 4», εξερράγη στον αέρα με 29 καταδρομείς νεκρούς (σώθηκε από θάυμα μόνο ο καταδρομέας Ζαφειρίου που πρόλαβε να πέσει από το αεροπλάνο πριν αυτό εκραγεί στον αέρα!), ενώ στο «Νίκη 6» που επέβαινε ο πατέρας μου, από τις εκρήξεις σκοτώθηκαν δύο καταδρομείς φίλοι του πατέρα μου (ο Οικονομάκης και ο Νόμπελης) και τραυματίστηκαν άλλοι 14 καταδρομείς. Οι 300 αυτοί καταδρομείς, υπό τον Γεώργιο Παπαμελετίου, πολέμησαν σαν λιοντάρια, μόνοι και προδομένοι, απωθώντας τους Τούρκους από το αεροδρόμιο Λευκωσίας στον Αττίλα 1 και συγκρατώντας τις ορδές του Αττίλα στο δεύτερο γύρο του Αυγούστου από περαιτέρω προωθήσεις, σώζοντας Ελληνοκύπριους πρόσφυγες και αναπτερώνοντας το ηθικό των απελπισμένων Ελληνοκυπρίων. Για να καταλάβετε τι γενναίος και αληθινός άνδρας ήταν ο Γεώργιος Παπαμελετίου (αρβανίτικης καταγωγής από την Βοιωτία), δημοκρατικός διοικητής της Α΄ Μοίρας Καταδρομών, όταν στον Αττίλα 2 του ζήτησαν οι ανώτεροί του (γλείφτες των ΗΠΑ) να στείλει τους Έλληνες καταδρομείς για φύλαξη της αμερικάνικης πρεσβείας της Λευκωσίας, εκείνος αρνήθηκε απαντώντας θαρραλέα επί λέξη ότι «δεν θα γίνουν οι άνδρες μου Φιλιππινέζες των Αμερικανών!», μολονότι γνώριζε ο γενναίος εκείνος Έλληνας Αρβανίτης ότι αυτό θα του κόστιζε στην καριέρα του και ίσως την ίδια τη ζωή του, τιμώντας την

Ελλάδα όσο κανένας μέσα στη φωτιά εκείνων των ημερών της κυπριακής τραγωδίας.

Ο πατέρας μου έκανε 64 ημέρες αιχμάλωτος στα Άδανα Τουρκίας (τον έπιασαν αιχμάλωτο οι Τούρκοι στον Αττίλα 2) απ' όπου γλύτωσε με θαύμα της Παναγίας κατόπιν ανταλλαγής αιχμαλώτων (πολλοί άλλοι αιχμάλωτοι χάθηκαν για πάντα), ενώ όταν επέστρεψε στην Ελλάδα το 1976 και απολύθηκε από το στρατό γυρνώντας στη εργασία του στον ΟΤΕ (όπου είχε διοριστεί αξιοκρατικά κατόπιν πανελλήνιων εξετάσεων το 1972), η κυβερνώσα καραμανλική Δεξιά διαδοχή της Χούντας τον έστειλε δυσμενή μετάθεση στην Ικαρία! Ο «Ελληνάρας» Αβέρωφ, υπουργός Άμυνας του Καραμανλή (και πολιτικός πατέρας του έτερου Μπιλντεμπέργκερ Αντώνη Σαμαρά), αρνήθηκε τη νοσηλεία των προδομένων ηρώων της Κύπρου σε στρατιωτικά νοσοκομεία πετώντας έξω από το γραφείο του με τις κλωτσιές πολεμιστές που επέστρεψαν με βαρύτατα ψυχικά τραύματα από την κυπριακή τραγωδία με υπαιτιότητα της πατριδοκάπηλης εθνοπροδοτικής Δεξιάς (ο πατέρας μου νόσησε με σκλήρυνση κατά πλάκας το 1983, ένα χρόνο μετά τη γέννησή μου, ως συνέπεια του νευρικού σοκ που υπέστη από τα βασανιστήρια των Τούρκων και μετά το 1990 καθλώθηκε οριστικά σε αναπηρικό κρεβάτι μέχρι το θάνατό του το 2007, κι αν δεν δίναμε φακελάκι στους γιατρούς, θα τον πετούσαν έξω κι από το δημόσιο νοσοκομείο όπου νοσηλευόταν συχνά τόσο ως παραπληγικός όσο και ως καρκινοπαθής τα τελευταία 2 χρόνια της μαρτυρικής ζωής του!). Το δίδυμο Καραμανλή-Αβέρωφ ευθύνεται πρωταρχικά για την αποδοχή της Συνθήκης Ζυρίχης-Λονδίνου το 1960 που αναγνώριζε στην Τουρκία δικαίωμα μονομερούς επέμβασης στην Κύπρο και διαιώνιση της βρετανικής αποικιοκρατίας στο νησί μέσω του αποστήματος των βρετανικών βάσεων, ενώ μετά τις 24 Ιουλίου 1974 ο Καραμανλής θα προτιμήσει την αμέριστη στήριξη του Κίσιπινγκερ για να εδραιωθεί γερά στην εξουσία με αντίτιμο τη στρατιωτική εγκατάλειψη της Κύπρου στις ορδές του Αττίλα, απαξιώνοντας να στείλει στην Κύπρο έστω μικρά εύελικτα τάγματα με αντιαρματικά (μέσω εμπορικών πλοίων) στο εικοσαήμερο μεσοδιάστημα μεταξύ του Αττίλα 1 και Αττίλα 2 ώστε να κρατηθεί τουλάχιστον η Αμμόχωστος και μερικά χωριά στη Μόρφου διασώζοντας τα σπίτια πάνω από 50.000 Ελληνοκυπρίων της Αμμοχώστου και της Μόρφου που μετά τον Αττίλα 2 επίσης προσφυγοποιήθηκαν (συνολικά 200.000 Ελληνοκύπριοι πρόσφυγες) εξαιτίας της μειοδοσίας του ψευτοεθνάρχη και των χουντικών στρατιωτικών επιτελαρχών του. Ο Καραμανλής έστειλε στη φυλακή για τα μάτια του κόσμου μόνο την ανώτατη ηγεσία των Απριλιανών, όμως

διατήρησε σε θέσεις κλειδιά στους κρατικούς θεσμούς όλο το μηχανισμό της Χούντας. Βασιλοχουντομασόνοι εξακολουθούν να κρατούν τα ηνία στην καραμανλική επίφαση δημοκρατίας, με τους χουντικούς αρχηγούς των τριών όπλων που άφησαν αβοήθητη την Κύπρο, όχι μόνο να μην τιμωρούνται, αλλά να συνεχίζουν να κινούν τα νήματα παρασημοφορεμένοι και εγκληματικά τιμημένοι στο κατ' επίφασιν δημοκρατικό καθεστώς της Νέας Δημοκρατίας (αμερικανόδουλης Φραγκομασονοτρομοκρατίας), μειώνοντας και διώκοντας όλοι μαζί τους προδομένους ήρωες της Κύπρου, τα αληθινά δημοκρατικά παιδιά του ελληνικού λαού. Οι δεξαμενές σκέψης της αμερικάνικης νοησιарχίας επιχείρησαν μεταπολιτευτικά με διάφορες σχεδιασμένες ενέργειες να εκτονώσουν τη διογκωμένη αντιαμερικάνικη οργή του ελληνικού λαού ώστε να συνεχιστεί απρόσκοπτα η δυτικοκρατία (Φραγκομασονοκρατία) στην Ελλάδα. Τέτοιες ενέργειες προέβλεπαν την ψευδοθυσία σε μερικά πiónια (για να μιλήσουμε με σκακιστικούς όρους), όπως η προσωρινή έκπτωση των Γλύξμπουργκ και η φυλάκιση της ανώτατης ηγεσίας των Απριλιανών, την βραχεία έξοδο της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ, τη νομιμοποίηση του ΚΚΕ, το προσωρινό αμερικάνικο εμπάργκο όπλων στην Τουρκία (το οποίο έσπασε η ΕΣΣΔ που προσπάθησε εξίσου ανίερα να επωφεληθεί από το δράμα της Κύπρου ως έτερη Χάρυβδη μαζί με τη νατοϊκή Σκύλλα!) αλλά και την άνοδο του Ανδρέα Παπανδρέου στην εξουσία το 1981 με αντιαμερικάνικη ρητορεία αλλά αμερικανόδουλη πολιτική επί του πρακτέου.

Ο αείμνηστος Γεώργιος Παπανδρέου ήρθε σε ρήξη με τα αμερικάνικα συμφέροντα χάριν της Ελλάδας και το πλήρωσε με την ανατροπή του και το βιασμό της ελληνικής δημοκρατίας το 1965 από τους Γλύξμπουργκ και το 1967 από τους Απριλιανούς, αμφότεροι βραχίονες της φραγκοσιωνιστικής ιμπεριαλιστικής Δύσης. Δυστυχώς, ο Ανδρέας Παπανδρέου δέχτηκε σε πρώτη φάση να υπηρετήσει τις αμερικάνικες σκοπιμότητες χάριν της εξουσίας, αναλαμβάνοντας πρωτίστως να εκμαυλίζει τους πιο εκλεκτούς μαρτυρικούς ανθρώπους του Κέντρου και της Αριστεράς εξαπατώντας τους με αντιαμερικάνικη ρητορεία και επιχειρώντας να τους διαφθείρει με παροχές και αμοραλιστική ντόλτσε βίτα ώστε να κάμψει πονηρά σε βάθος χρόνου την αντίσταση της Αριστεράς απέναντι στην πλήρη αμερικανοδεξιοποίηση και τον τελικό αποκεφαλισμό της Ελλάδας. Ο Ανδρέας Παπανδρέου συνήλθε βρίσκοντας τον καλό του εαυτό κυρίως μετά τη διάστασή του με την Αμερικανογιαχωβίτισσα γυναίκα του Μάργκαρετ και το γάμο του με την Ελληνίδα Μακεδόνισσα Δήμητρα Λιάνη, οπότε και διακρίθηκε για τη

σθεναρή στάση του στο Σκοπιανό, τα ελληνοτουρκικά, την περιφερειακή ανάπτυξη με έργα αποκέντρωσης και τη στήριξη των μη προνομιούχων παιδιών του λαού που παρέμεναν επί δεκαετίες αποκλεισμένα και πεταμένα στα αζήτητα από τη δεξιά γερμανομασονοπλουτοκρατία. Όμως η ζημιά είχε γίνει στην άλλοτε ιερατική και πατριωτική οικογένεια Παπανδρέου, με τραγικό επίλογο τον αναξιότατο Γιωργάκη Παπανδρέου που προπαγάνδιζε ασύστολα την αντίχριστη νεοφιλελεύθερη Νέα Εποχή και την υποταγή στην επερχόμενη παγκόσμια δικτατορική κυβέρνηση εθνομηδενιστικής λοβοτομής και κάμψης της συνείδησης και αντίστασης των λαών απέναντι στην εκποίηση της δημόσιας και ιδιωτικής περιουσίας τους επ' ωφελεία των διεθνών τοκογλύφων του Ευρωατλαντισμού.

Στη διαβολοσύναξη της Λέσχης Μπίλντεμπεργκ το καλοκαίρι του 2009 στην Αθήνα, ήταν όλοι εκεί, Κωστάκης Καραμανλής, Γιωργάκης Παπανδρέου, Σαμαράς, Μητσοτάκηδες κλπ, με πρώτη τη βασίλισσα της Ισπανίας Σοφίας Γλύξμπουργκ που είναι από τα πιο παλιά, τακτικά και ανώτατα στελέχη της σατανικής αυτής Λέσχης των πιο σκληρών μασονοπλουτοκρατών που απεργάζονται τα πιο βρώμικα σχέδια κατά των λαών και επιδίδονται στις μεγαλύτερες αισχρότητες, τις οποίες κρύβουν πίσω από εξωτερικούς επιφανειακούς τρόπους ψεύτικης ευγένειας και θεατρινίστικων πράξεων δήθεν «φιланθρωπίας». Ο αδερφός της Σοφίας Γλύξμπουργκ, τέως βασιλιάς (σφετεριστής) της Ελλάδας Κωνσταντίνος Γλύξμπουργκ, το 2005 έφτασε σε σημείο να πουλάει ξεδιάντροπα σε δημοπρασίες στο Λονδίνο κειμήλια και καρυοφύλια των ηρώων του 1821, τα οποία είχε στην κατοχή του στο βασιλικό κτήμα στο Τατόι (κι αυτό είχε χτισθεί με δάνειο που φόρτωσαν στη μικρή Ελλάδα το 1864 οι Άγγλοι πάτρονες των Γλύξμπουργκ). Τα καρυοφύλια του 1821 και τα μάρμαρα «που και δύο χιλιάδες τάλαρα να σας δώσουν, μην καταδεχτείτε να φύγουν από την πατρίδα μας, γι' αυτά πολεμήσαμε!», καθώς έγραφε ο στρατηγός Μακρυγιάννης. Αυτήν την πατρίδα που την πρόδωσαν και πούλησαν όλοι μαζί, υπογράφοντας τα μνημόνια εκχώρησης της εθνικής κυριαρχίας, εκποίησης της δημόσιας και ιδιωτικής περιουσίας του ελληνικού λαού και υποθήκευσης της Ελλάδας στους διεθνείς τυράννους, τοκογλύφους, δημίους και εμπόρους των εθνών, όπως θα έλεγε κι ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, επιχειρώντας να διαφθείρουν το λαό μας και εξαπατώντας τον με ανακόλουθες ρητορείες και αναρίθμητες πολιτικές κωλοτούμπες.

«Το Έθνος πρέπει να θεωρεί εθνικό μόνο ότι είναι αληθινό», έγραφε ο Διονύσιος Σολωμός. Οι ιστορικές αλήθειες που ειπώθηκαν μέχρι τώρα, δεν έχουν σκοπό να διχάσουν αλλά να αφυπνίσουν και να ενώσουν. Τα λίγα

καλοπροαίρετα, προδομένα και βασανισμένα παιδιά της λαϊκής δεξιάς (Χριστιανοπατριώτες χαμηλοεισοδηματίες) πρέπει να βγούν από το βούρκο της μασονοδεξιάς πλουτοκρατίας που καταδυναστεύει τον ελληνικό λαό μαζί με τους μισάνθρωπους ναζιστές ακροδεξιούς μπράβους της και να ενωθούν με τα πολλά καλοσυνάτα, συντροφικά, συναισθηματικά και ποιοτικότερα παιδιά της Αριστεράς, τα οποία με τη σειρά τους πρέπει να αποβάλλουν από τον ανθηρό κήπο της Αριστεράς τα ζιζάνια και τις φράξίες (μισόχριστους, αμοραλιστές, εθνομηδενιστές) που φύτευσαν πονηρά οι πανούργοι γερμανομασονοδεξιοί πλουτοκράτες για να χειραγωγούν υπονομεύοντας την Αριστερά, τη λαοσύνη και τη Ρωμηοσύνη.

Η άλωση της Πόλης το 1204 και το 1453, η Μικρασιατική καταστροφή και κάθε συμφορά του Ελληνισμού, οφείλεται πρωτίστως στο δικό μας άδαιο πρόσωπο. Όσο οι αυτοκράτορες της Κωνσταντινούπολης τηρούσαν τα κοινωνικά εντάλματα του Ευαγγελίου στηρίζοντας τους φτωχούς και αδυνάτους, τότε η Ρωμανία μεγαλουργούσε (Ιωάννης Βατάτζης, Ιωάννης Κομνηνός, Βασίλειος Β΄, Μιχαήλ Τραυλός, Μέγας Κωνσταντίνος κλπ). Όταν όμως οι βασιλείς της Πόλης αυθαιρετούσαν εις βάρος των λαϊκών στρωμάτων, τότε ακολούθως πρόδιδαν την Ορθόδοξη πίστη και οδηγούσαν το κράτος σε συρρίκνωση (Μιχαήλ Παλαιολόγος, Αλέξιος Άγγελος, Μανουήλ Κομνηνός, Δούκες κλπ). Αν βαδίζαμε ως λαός σε οδό αγιότητας χωρίς να στηρίζουμε μάταιες ελπίδες σε ξένους και να πουλιόμαστε ευτελώς σε κοσμικά ισχυρούς που μας επιβουλεύονται, τότε η Θεία Χάρις θα έδιωχνε θαυμαστά όλους τους λύκους που μας κατατρώγουν. Η αποστασία από το νόμο του Θεού, η κοινωνική αδικία και ανάλγητη σκληροκαρδία συρρικνώνουν το έθνος δίνοντας ευκαιρία στα δαιμόνια και στους εχθρούς να μας καταστρέφουν. Σύμφωνα με τον υπεραιώνιο λόγο της Αγίας Γραφής, «ελασσονούσι φυλάς αμαρτίαι», δηλ. οι αμαρτίες συρρικνώνουν τις φυλές! Είναι αξιολύπητοι όσοι δεν θα μπορέσουν ποτέ να μεθύσουν με το πιο γλυκό κρασί της αγάπης του Χριστού και προσπαθούν να χορτάσουν με τα ξυλοκέρατα των παράλογων ηδονών που ξεγελούν τον άνθρωπο αφήνοντας πάντα στο τέλος αιώνια δυστυχία και απογοήτευση.

Αιωνία η μνήμη του αθάνατου Νικόλαου Πλαστήρα που έσωσε από βέβαιη σφαγή εκατοντάδες χιλιάδες Μικρασιάτες πρόσφυγες και καταξιώθηκε ως ο πιο αγνός, σεμνός, γενναίος και αληθινός Έλληνας στρατιωτικός!

Αιωνία η μνήμη του αθάνατου Άρη Βελουχιώτη που έσωσε εκατοντάδες χιλιάδες Ελληνόπουλα από τη λιμοκτονία και την ωμή βία των Ναζί και των ναζιστικών ταγμάτων ασφαλείας, οραματίστηκε και αγωνίστηκε για μια Ελλάδα πραγματικά ελεύθερη και ανεξάρτητη, χωρίς ξένους κηδεμόνες, κομίζοντας τον θεανθρώπινο πολιτισμό της Ρωμηοσύνης με σκοπό τη σωτηρία του σύμπαντα ανθρώπου, ελεύθερη πατρίδα και πανανθρώπινη λευτεριά!

«Αγγλοαμερικάνοι, Γερμανάδες και Σοβιετικοί μαζί, είναι όλοι γουρούνια που έχουν την ίδια μούρη και παίζουν μπιλιάρδο πάνω στις πλάτες μας!» (Άρης Βελουχιώτης).

«Οι Ρωμηοί δεν πρέπει ούτε να φραγκεύουν, ούτε να ρωσεύουν!» (πατήρ Ιωάννης Ρωμανίδης, μεγάλος δάσκαλος της Ρωμηοσύνης).

«Τη Ρωμηοσύνη μην την κλαίς, εκεί που πάει να σκύψει, με το σουγιά στο κόκκαλο, με το λουρί στο σβέρκο, νάτην πετιέται από ξαρχής και αντρίεύει και θεριεύει, και καμακώνει το θεριό με το καμάκι του ήλιου!» (Γιάννης Ρίτσος).

«Ας το μάθουν μια για πάντα οι δυνατοί και οι άθεοι πως η ψυχή μου δεν κιοτεύει στις φοβέρες τους! Ο λόγος του Θεού δεν δένεται και λαθεύουν όσοι νομίζουν πως αν με φυλακίσουν ή καθαρίσουν, θα δέσουν τον λόγο του Θεού!» (Παπουλάκος, ο Άγιος της Πελοποννήσου και πρωτομάρτυρας του βαυαροκρατούμενου Ελλαδικού κράτους).

Ανυπότακτη δημοκρατική Κρήτη, 7 Ιουλίου 2022,

Ιωάννης Αγαπάκης του Μιχαήλ,

Δικηγόρος Ηρακλείου, Κρητικός εκ πατρός (Οροπέδιο Λασιθίου και Σφακιά) και μικρασιατικής καταγωγής εκ μητρός (Τράλλεις Ιωνίας, Καισάρεια Καππαδοκίας και οικογένεια Νοταράδων), πνευματικοπαίδι του μακαριστού Αγιορείτη Γέροντα Νεκταρίου Λιάσκου (Παναγία Αρβανίτισσα), ταπεινός δούλος του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού, και μόνο του Χριστού!

Επιτρέπεται ευχαρίστως η αναδημοσίευση ολόκληρου του κειμένου αυτούσιου και χωρίς λογοκρισία, σε έντυπη ή ηλεκτρονική μορφή, υπό τον όρο ότι θα προσφέρεται δωρεάν και θα αναφέρεται το όνομα του συγγραφέα και δικηγόρου Ιωάννη Αγαπάκη του Μιχαήλ που προέβη σε νομική κατοχύρωση των νόμιμων δικαιωμάτων του πνευματικής ιδιοκτησίας επί του πολυσέλιδου αυτού κειμένου.

e-mail επικοινωνίας: ioanagap@yahoo.gr

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 1) αρχιμανδρίτη Γερμανού Δημάκου, "Με το Σταυρό στο βουνό κοντά στον Άρη», Πρότυπες Θεσσαλικές Εκδόσεις
- 2) Ανδρονίκης Καπλάνογλου, «Ο πατήρ Αυγουστίνος Καντιώτης στην Κοζάνη»
- 3) Νίκου Ψαρουδάκη, «Στα άδυτα της Μασονίας», εκδόσεις Χριστιανική Δημοκρατία
- 4) Μοναχού Αβραάμ Αγιορείτου, «Η πτώση του Εωσφόρου και η εξαπάτηση της ανθρωπότητας διαμέσου των αιώνων», εκδόσεις Ποιμενικός Αυλός
- 5) Μοναχού Αβραάμ Αγιορείτου, «Οι επίβουλοι του Γένους και παραχαράκτες της Ιστορίας», εκδόσεις Ποιμενικός Αυλός
- 6) Σώτου Χονδρόπουλου, «Βίος του Αγίου Νεκταρίου», εκδόσεις Καινούργια Γη
- 7) Μοναχού Μωυσή Αγιορείτου, «Βίος του Οσίου Γεωργίου Καρσλίδη»
- 8) Πατρός Γεωργίου Μεταλληνού, «Πολιτική και Θεολογία», εκδόσεις Τέρτιος
- 9) Κώστα Χατζηαντωνίου, «Ιστορική βιογραφία του στρατηγού Θεόδωρου Πάγκαλου», εκδόσεις Ιωλκός
- 10) Κώστα Χατζηαντωνίου, «Μικρά Ασία, ο απελευθερωτικός αγώνας 1919-1922», εκδόσεις Ιωλκός
- 11) Χρήστου Νεράντζη, «Το έπος της Μικρασίας»
- 12) Σταύρου Καρκαλέτση, «Το ποντιακό αντάρτικο και η γενοκτονία»
- 13) Γιώργου Γκαγκούλια, «Τα άγνωστα γεγονότα της 7^{ης} Μεραρχίας του ΔΣΕ», εκδόσεις Ιωλκός
- 14) Γιώργου Γκαγκούλια, «Παιδομάζωμα», εκδόσεις Ιωλκός
- 15) Γιάννη Κάτρη, «Η γέννηση του νεοφασισμού στην Ελλάδα», εκδόσεις Παπαζήση
- 16) Σπύρου Παπαγεωργίου (Διονύσιου Καρδιανού), «Ο Αττίλας πλήττει την Κύπρο», εκδόσεις Κ. Επιφανίου (Λευκωσίας)
- 17) Αθανάσιου Χρυσάφη, «Οι 300 της ΕΛΔΥΚ»
- 18) Βασίλη Φίλια, «Τα αξέχαστα και τα λησμονημένα», εκδόσεις Παπαζήση
- 19) Ανδρέα Αργυρόπουλου, «Χριστιανοί και πολιτική δράση κατά τη διάρκεια της δικτατορίας», εκδόσεις Ψηφίδα